

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

Spet je moral deček južinati in potem sta zaklenila vrata in odšla. Na cesti sta ju že čakala dva nemirna konjička, ki sta urno potegnili koleselj v mesto, kjer se je starec oglasil pri sodišču in pri orožnikih.

Že drugo jutro so prišli možje postave k njemu na dom in se tam začasno naselili, a sam je šel s svojim mladim prijateljem nazaj v mesto upajoč, da se bo kasneje lahko brez skrbi vrnil, saj je bil prepričan, da bodo vse tolovaže od prvega do zadnjega ujeli in pobili orožniki.

Res so tolovaji napadli hišo, a spetno so se umaknili. Orožniki so budno pazili, a prebrisani rokomavhi so jim vendar pobegnili. Zgrabili so samo enega, a drugi so ušli in ranili na begu dva orožnika.

Škrga si ni upal več v svojo hišo. Naselil se je stalno v svoji večji hiši v mestu in vzel je tudi Binčka k sebi.

Še preden pa je poskrbel starček za dečkovo bodočnost, ga je nekega dne nenadoma zadel mrtvoud.

4.

Razbojnik Mrha, ki so ga orožniki ujeli, je bil obsojen na vislice. Mnogo ljudi je prihitelo, da bi prisostvovali usmrtni, saj je tudi v nekaterih ljudeh nekaj zverinskega ker radi gledajo usmrtni sočloveka, ki je sicer kakor zaslužil, vendarle je usmrtni nekaj strašnega.

Mrha ni bil zakrknjen in divji kakor njegovi tovariši. Bil je zvižaden in premeten človek ter ni rad prelival krvi. Glavarju je bil vendar prav on desna roka. Strašni Teleban je res znal udariti ter se pogumno boriti in braniti. Res je bil največji junak med vsemi, toda pameti ni imel preveč. Zato je vedno

spraševal Mrho za svet in zelo je tugoval, ko je zvedel, da bo njegov prijatelj usmrčen.

Mrha se ni bal smrti. Pripravil se je in skesal. Ko so ga vprašali, če ima kako željo, je dejal, da bi samo še rad slišal Binčkovo harmoniko preden ga rabelj usmrti.

Ker je Binček moral pričati o razbojnikih, so sodniki imeli njegov naslov in poslali so ponj, da bi zaigral tolovaju preden umre.

Deček je prišel.

Ko ga je Mrha zagledal, ga je objel in kar nič ni bil hud nanj:

»Vidiš, nekdan sem bil poštenjak in lahko bi bilo kaj prida iz mene! Premotil me je Teleban, ki je moj rojak. Pričela sva krasti, potem ropati in naпослед celo pobijati ljudi. Sicer sem se sam bal umorov in še Telebanu sem včasih zabranil, da ni kar pobijal.

Svarim te pred njim! Boj se ga, kajti maščeval se bo za me, saj mu bo brez mojih nasvetov trda predla. Rogovilež je sicer in strahotnejš tuda možganov ima manj kakor otrok, saj so mu misli po polževo počasne! Težko bo shajal in morda ga kmalu zgrabi roka pravice. Ne privoščim mu, le žal mi je, da je bil prav on moj zapeljivec.«

Binčku se je Mrha zelo zasmilil in je tudi sam prosil sodnike, naj mu prizaneso in ga naj ne usmrte.

Strogi gospodje so skomizgnili z rameni, češ, da je taka sodba in postava, ki ju ne morejo in ne marajo več spreminjati.

Binček se je poslovil od Mrhe in žalostno zajokal. Obrisal si je solze in dvignil svojo ljubljeno zvesto spremljevalko.

Pristopili so biriči in sprevoz je krenil proti vislicam. Harmonika se je

oglasila. Otožna pesem je zadonela. In ljudem je bilo, da je zaplakala vsa priroda. Rosa je blestela na cvetju in bilju, drevje je otožno pošumevalo med bolesto pesmijo. Vsem je zamrl smeh na očeh.

Tolovaj je zamišljen poslušal. Njegova duša se je poslavljalja od divjih strmin v samotni, od skalovja in gričevja, od gozda, travnikov in polja ter od vse prirode sploh. Še enkrat je prisluhnil v naravo, ki jo je edino ljubil od kar mu je umrla mati.

In potem se mu je misel vrnila v mladost. Duh mu je zazrl milo obličje zlate matere, ki mu je prehitro umrla in je pač zato zašel na kriva pota, ker ni imel njenega varstva. Otožno in ljubeče ter odpuščajoče so ga gledale njene globoke oči. In laže mu je bilo pri srcu.

Razbojnik je sklonil svojo glavo in misliljo na svojo blago mrtvo mater, je spustil svojo dušo.

Daleč zadaj med množico se je pomešal glavar sam. V kmeta preoblečen je prihitel na morišče s svojimi najdrznejšimi pajdaši. Upal je, da bodo v gneči morda lahko rešili tovariša. Ko pa je videl Mrho obdanega od vojaštva in orožnikov, je takoj obupal in odšel.

V daljavi je spet začul bolestne glasove Binčkove harmonike. Dvignil je svojo težko pest in divje zaklel.

Ker je stari Škrga umrl, je bil Binček spet osamljen in zapuščen. Prišel je v neko vas za pastirja, kjer je pasel ovce na prostem pašniku, obiskoval šolo in igral na svojo harmoniko. Tovariši so ga ljubili, tudi gospodar mu je bil naklonjen. V nedeljah pa je pod večer moral sesti pod vaško lipo s harmoniko v naročju. In zaigral je, da je vse prisluhnilo. Vsi so hvalili mladega vrlega harmonikarja, ki je znal vsakemu svirati na srce.

Nekega dne je bil sam na travniku. Š harmoniko v roki je hodil po cvetoči loki in opazoval življenje okoli sebe.

Tedaj je zabrnelo v zraku in sredi travnika je pristal aeroplan.

Deček je takoj priskočil.

Pilot, ki je izstopil, mu je velel, naj pazi, da se kdo ne približa in mu česa ne pokvari ker se mu je pripetila mala nezgoda.

Medtem ko je odšel vozač proti vasi, je Binček zlezel v aeroplan. Ko se je pilot vrnil, ga ni opazil ker se je potuhnil pod sedež. Ko je letalo odplulo in je bilo že visoko, se je slepi potnik oglasil.

»Kar na zemljo te bom treščil!« je zapretil vozač.

»Tega vem, da ne boste storili!«, se mu je Binček prijazno odzval. Pilot mu je povedal, kako naj se priveže in že se je oglasila Binčkova harmonika, saj je zdaj brezskrbno plaval v zraku.

Vozač je poslušal in kimal. Binček je stresal glasove harmonike visoko pod nebom, da so ptice ki so plahutale mimo, začudene strmele in niso mogle razumeti odkod ti glasovi. Škrjanec, ki je prav tedaj hitel kvišku, je kar onemel in prisluhnil išoč z očmi novega tovariša, ki je tako živo drobil in stresal svoje popevke iz vrto glave višave.

Ko sta dospela na letališče, je avijatik stresel dečku roko:

»Prav lepo si mi zaigral, toda kako naj te zdaj spravim nazaj?«

»Kar pišite gospodarjevim, da sem pri vas! se je godec opogumil.«

Pilot, gospod Milan se je popraskal po glavi:

»Zakaj si se pa potem odpeljal z menoj?«

»Rajši bi tukaj ostal!« je šepnil deček.

»Kaj naj počnem s tabo? No, čakaj! Morda bo pa le kaj?«

Še tisti dan je dobri vozač Milan odvedel Binčka k svojemu poročenemu tovarišu gospodu Klinarju, ki je bil brez otrok.

Izročil ga je gospej Klinarjevi in obljubil, da bo tudi on prispeval za dečkovo izobrazbo.

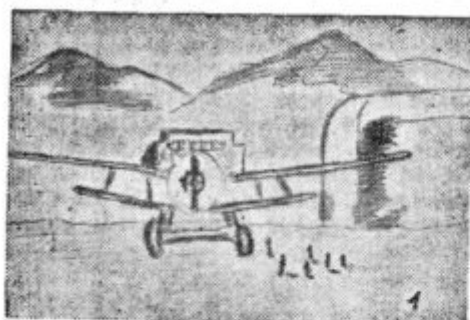
In tako je Binček ostal v mestu ter pričel obiskovati šolo. Pridno se je lotil učenja, ki ga je zelo veselilo. Le njegova nemirna krvca ga je še včasih dražila, da bi jo spet kar rad popihal v svet, toda preveč je že skusil in bal se je, da bi se mu znova ne godilo slabo

DALJE PRIHODNJIČ.

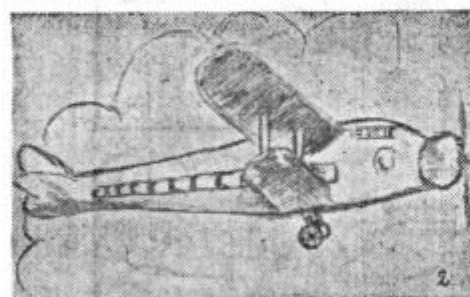

Doživljaji Jima v džungli

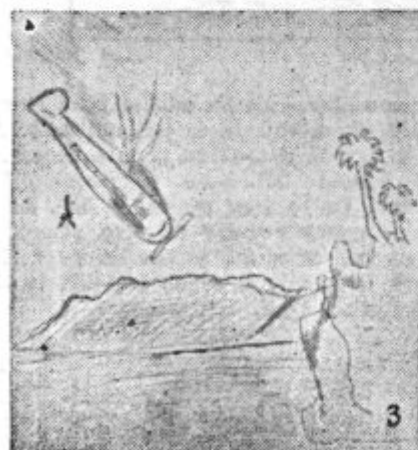
Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

1.
Leta 1933. je iz San Franciska (v Ameriki) odletelo veliko potniško letalo proti Avstraliji.

2.
Letalo ni nikjer pristalo, temveč je letelo naravnost v Kalkuto (v Indijo).

3.
Ko je letalo prispelo do indijske oba-

le, so se nenadoma ustavili motorji, in letalo se je vnelo. Jim je skočil iz letala v morje in si tako rešil življenje. Vsi ostali potniki so s pilotom vred zgoreli.

4.
Jim je splaval na breg. Tam je našel veliko gorjačo. Z njo se je odpravil po džungli.

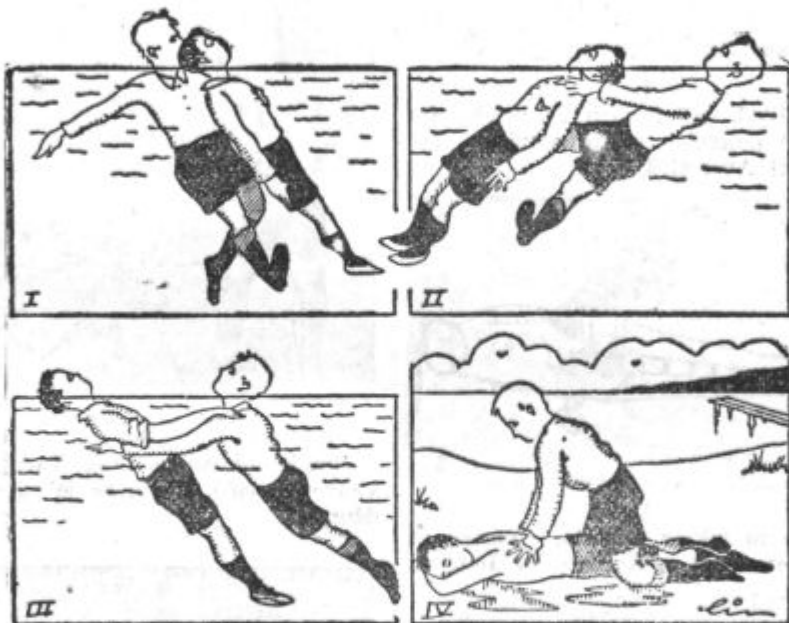
5.
Ko je hodil nekaj časa in premišljeval svojo žalostno usodo, je zdajci zagledal v pesku človeške stopinje.

(Dalje prihodnjč).

Tovarišu na pomoč

Letos so valovi ugrabili mnogo mladih življenj. Ne bo odveč, če spet kratko pove-
mo, kako je treba reševati tovariša, ki je
v vodi zašel v smrtno nevarnost. Vsak tre-
nutek je dragocen. Zatorej nič oklevanja,
če znaš plavati in če se upaš zmagati re-
ko. Slecí obleko in se poženi za tovarišem.
Če ne moreš obleke naglo strgati s sebe,
se vsaj sezuji. Če je potapljačji se že ne-
zavesten, storiš najboljše tako, kakor kaže

bo škodovalo. Poglej četrto sliko. Ponesre-
čenca položiš z obrazom na zemljo, da se
izteče iz njega voda, ki se je je prav go-
tovo nagotal. Reševalec kleči desno in le-
vo ob bokih nezvestnega in pritiska na
njegov prsni koš, s čimer prisili njegova
pljuča, da se skrčijo ravno za toliko, ka-
kor pri običajnem izdihavanju. Potem pa
spet prisiliš pljuča, da vdihnejo, ko z ro-
kama popustiš. Vse se mora izvršiti popoi-

prva slika. Skrbí, da bo glava ali vsaj usta
in nos nad vodo. Druga slika kaže druga-
gačen način reševanja. Ponesrečenca pri-
meš z obema rokama od zadaj za glavo,
sam pa plavaš s pomočjo nog hrbtno. Tre-
tja slika kaže najlažji način pomoči. Po-
služiš pa se je lahko žal le tedaj, če je
ponesrečenec povsem miren in vsaj tako
podpira reševalca. Ta način uporabiš, ako
moraš trudnega plavača spraviti na breg.
Kakor vidiš, tišči rešilec na tretji sliko svo-
jega tovariša pred seboj, medtem ko se
sam pomika dalje, plavajoč prsno.

Ko si ponesrečenca še živega spravil na
breg, šele nastanejo težave. Treba ga je ta-
ko rekoč obuditi z dihanjem. Tega se ne
moreš naučiti iz knjige, to se da samo iz-
vežbati. Majhno navodilo na tem mestu ne

noma enakomerno. Na minuto mora človek
dvanajstkrat vdihniti in izdihniti zrak. Ali
to so seveda le osnovna pravila. Če se ho-
češ izkazati koristnega, se moraš dolgo
vežbati. Če bo kdaj nanesla prilika, da se
lahko vpišeš v tečaj za prvo pomoč, le
pojdi vanj in nauči se boš mnogo korist-
nega. Reševanje je odlika junaških in člo-
vekoljubnih ljudi.

Suhih nog čez močvaro

Z jesenjo in zimo pride neizbežna vlaga. So dežele, kjer postanejo pota pozimi kakor močvirje. Ljudje v tistih krajih pa še ne poznajo gumijaste obutve, ali si je ne morejo kupiti. Pa si znajo na drugačen način pomagati. Na noge si privežejo leseni deščici, kakor kaže slika. Toda deščici sta prirejeni tako, da se blizu pete zbita, kajti kar z navadnimi deskami na nogah ni mogoče hoditi.

Pri nas takšna preprosta obutev ni potrebna, pač pa ponekod v pokrajinah, kjer so tla mehka, da se spreminijo v blato ob vsakem večjem nallivu. Pri nas je samo treba dobro paziti na obutev. Mokrih čevljev nikdar ne smeš sušiti na peči ali blizu ognja, prehitro posušeno usnje se rado lomi. Moker čevljev je treba čvrsto oteati s cunjjo, potem pa nadevati z ovsem, ki hitro pritegne vlago nase. Saj ni izgube, ker tako porabljeni oves lahko vržeš kokušim. Pa tudi časopisni papir je dobro nabasati v čevlje, ker jih hitro osuši in jim ohrani obliko.

Smrtonosni komarji

Slika kaže, kako se Senegalci varujejo komarjev, nevarnih moskitov. Kokosovo lubje razvesijo naokrog in ga zažgejo. Lubje ne gori s plamenom, marveč le tli in povzroča toliko strašnega dima, da se roji komarjev hitro odstranijo. Da pa Senegalci zdržijo v

takem dimu, je kar čudno.

Moskiti so strašna nadloga tropskih krajev. V Južni Ameriki so bogata najdišča zlata, ki jih pa zgolj zaradi strašnih rojev komarjev ni mogoče izkoriščati. Človeku tam ni obstanka. Pik povzroča bolečine, toda to še ni najhujše. Največja nevarnost je v tem,

ker moskiti prenašajo in povzročajo hudo mrzlico. Ljudje se jih zatorej bojijo bolj kakor razbojnikov. Pri gradbi Panamskega prekopa so komarji ugonobili nešteto delavcev. Življenje je postalo znosno šele, ko so bili najeti posebni ljudje, ki so daleč naokrog poiskali sleherno mlakužo in jo polili s petrolejem. Saj veste, da komarji najrajši ležejo jajčeca v mlakužah, kjer se nato razvijajo ličinke. Če vodo polijemo s petrolejem, obleži olje v tanki plasti na gladini; tako potem ličinke ne dobijo več zraka in so uničene.

Danilo Gorinšek:

Dežuje

Zenejo, ženejo, piši meglice,
skoro iz megle oblaki rasto,
padajo, padajo bistre rosice,
z dežjem napajajo žejno zemljo.
Pijejo, pijejo polja in šuma,
— za ta napoj bodi hvala Bogu! —
rastejo, rastejo gobice — truma
cela pokučka jih izpod mahu.
Vabijo, vabijo mladi gobani
— že jih zajezdil za škratom je škrat,
prosijo, prosijo škrate vse zbrani:
Hiti, le hiti spet solnček sijati!

Zviti palček

Mucek, vrabec in palček so živeli v troje v majhni koči. Mucek in vrabec sta šla v gozd drva sekati in sta rekla palčku:

»Pazi na hišo; če pride čarovnica in začne šteti naše žličke, ne črhni besedice in molči;« — »Prav, prav«, je dejal palček. Mucek in vrabec sta odšla, palček je pa sedel za peč. In res je prišla čarovnica, vzela žličke in jela šteti: »To je muckova žlička, to je vrabčeva žlička, tale je pa palčkova žlička.« Palček pa ni strpel in se je oglasil: »Čarovnica, ne dotakni se moje žličke!« Čarovnica je zgrabila palčka in odletela z njim; amonžs la z njim; v možnarju je letela in ga priganjala s tolkačem. Palček je jel vpiti: »Mucek, priteci, vrabec, prileti!« Ta dva sta ga slišala in prihitela. Mucek je skočil čarovnici v obraz in jo je praskal, vrabec jo je kljuval v oči; tako sta vzela čarovnici palčka.

Drugi dan sta se mucek in vrabec spet odpravila in rekla palčku: »Le pazi, ako se hudobna čarovnica vrne, ne črhni niti besedice: danes pojdeva daleč!« Komaj je sedel palček za peč, je že prišla čarovnica in jela spet šteti žlice: »To je muckova žlička, to je vrabčeva žlička, tale je pa palčkova žlička...« Palček spet ni strpel in je zakričal: »Čarovnica, ne dotakni se moje žličke!« Čarovnica je zgrabila palčka in odletela z njim. Palček je pa zavpil: »Mucek, priteci, vrabec, prileti!« Ta dva sta ga slišala in prihitela; mucek je praskal čarovnico, vrabec jo je kljuval, rešila sta palčka in ga spravila domov.

Tretji dan sta hotela spet v gozd po drva in sta zabičila palčku: »Pazi, če pride čarovnica, molči kakor riba; danes pojdeva zelo daleč z doma!« Mucek in vrabec sta odšla, palček je pa spet sedel za peč. Komaj je sedel, je vstopila čarovnica, vzela žličke in jela šteti: »To je muckova žlička, to je vrabčeva žlička, tale je pa palčkova žlička...« Palček tudi to pot ni strpel in je zavpil na vse grlo: »Čarovnica, ne dotakni se moje žličke!« Čarovnica ga je zgrabila in ga odvela s seboj. Palček je kričal: čal: »Mucek, priteci, vrabec, prileti!«

A tovariša ga nista slišala. Čarovnica je vlekla palčka v svojo kočjo in ga vteknila v luknjo pod pečjo. Zakurila je peč in velela najstarejši hčeri: »Dekle, jaz moram še v svet; speci mi palčka za večerjo!« Peč je bila vroča, hči je poklicala palčka iz luknje. »Lezi v ponev!« mu je ukazala. Palček je legel v ponev, iztegnil eno nogo kvišku, drugo pa obesil čez rob. Dekle je reklo: »Ne tako, ne tako!« Palček je dejal: »Kako pa, pokaži mi!« Dekle je leglo v ponev. Palček pa, ne bodi len, je zgrabil ponev in jo s čarovničino hčerko vred porinil v peč, zaloputnil pečna vrata in zlezel spet v kuhinjo. Zvečer se je čarovnica vrnila in vzklíknila: »Zdaj se bomo mastile s palčkovim mesom!« Tedaj je zaklicala palček: »Le masti se s hčerkinim mesom!« Čarovnica je poskočila in pogledala: v peči je bila njena hči, pečena. »Haj, malopridnež, ne uideš mi!« je zatulila. Ukazala je drugi hčeri, naj speče palčka, in odletela. Druga hči je zakurila peč ter poklicala palčka iz luknje. Palček je spet legel v ponev, iztegnil eno nogo kvišku in obesil drugo čez rob. »Ne tako, ne tako!« je rekla hči. »Kako pa, pokaži mi!« je dejal palček. Hči je legla v ponev, palček je zgrabil ponev in jo porinil v peč. Nato je spet zlezel v luknjo in počakal čarovnice. Kmalu se je čarovnica vrnila in vzklíknila: »Zdaj se bova mastili s palčkovim mesom!« Palček je spet zaklicala: »Le masti se s hčerkinim mesom!« Čarovnica je poskočila in pogledala: v peči je bila druga hči, pečena. »Haj, to pot mi ne uideš!« je vzrojila. Ukazala je najmlajši hčeri, naj speče palčka. A tudi to pot je bilo tako; palček je porinil najmlajšo hčer v peč. Čarovnica je divjala še huje. Sama je zakurila peč in se zadržala: »Semkaj, palček! Lezi v ponev!« Palček je legel v ponev, iztegnil eno nogo v zrak, drugo pa obesil čez rob: ponev ni šla v peč. Čarovnica je zavpila: »Ne tako, ne tako!« A palček se je naredil, kakor da ne razume: »Ne znam, pokaži mi.« Tedaj je čarovnica sama legla v ponev. Hitro je zgrabil palček ponev za držaj, jo porinil v peč in stekel domov. Doma je povedal tovarišema, kako je bilo. »Vidita, tako sem ugnal čarovnico.

Jutrovčki pišejo

Alkohol in njegove posledice. Alkohol je zelo nezdrav. Kdor pije veliko alkohola zboli. Dobi jetiko, zboli na ledvicah i.t.d. Zato se je treba alkohola varovati, da ne bi prišle njegove posledice. Posebno je pa alkohol nezdrav za mladino. Če kdo že v svoji mladosti začne piti, pa tudi ko bo star ne bo nehal. Zato se je treba alkohola varovati, da si ne bi prikrajšal življenje, ker nam to ni potrebno.

Turk Natalija, uč. II. raz. real. gimn. Zagreb, Stoošova ul. 12.

Kaj mislim o vojni? Vojna je hud udarec za vsako državo, pa tudi za narod, ki v njej prebiva. Če pogledamo zgodovino nas Južnih Slovanov, vidimo, da so prišli naši predniki čestokrat pod tuje gospodarje, ker niso bili dovolj močni, da bi se mogli braniti pred nasprotniki. Če pomislimo samo na kosovsko bitko. Petsto let je bil naš narod pod turško nadoblastjo, petstolet je klonil mogočnemu sultanu, boril se za svoje pravice, a jih ni dobil. Šele ko je prišel Črni Jurij Karadjordić in prevzel vodstvo nad srbskimi četaši, je premagal zavratne Turke in osvobodil svoj narod. In kaj je bila svetovna vojna? Štiri leta je tekla nedolžna kri in pojila zemljo, na tisoče žrtev je padlo, pa naj se ne bojimo vojne? Bodimo složni, ljubimo se med seboj, saj samo v miru bomo živeli srečno in se bo lahko razvijala kultura posameznih narodov.

Jerše Marjan, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani

Delavčev dom in družina. Dom delavca ni vedno enak. Nekateri delavci so zmožni boljšega stanovanja, drugi živijo v bajtah. Družina je pri delavcu skoraj vedno velika, toda delavčevim otrokom se godi včasih zelo slabo. Če pomislimo, kako bridko je če postane oče brezposeln in potem ne ve kako bi prehranil svoje otroke. Včasih se v obupu celo umori ali pa začne krasti. Dragi stric Matic, mislim, da me v nagradah ne boš pozabil. Priščno Te pozdravlja

**Kurt Scharner, uč. IV. raz. v Ptuj
Panoska ul. 13.**

Alkohol in njegove posledice. Strašen uničevalec človeštva je alkohol. Skoraj v vsaki pijači se skriva; čim več pijemo, tembolj učinkuje. — Pijače, n. pr.: vino, pivo, žganje, vsa pozna, toda markateri ve kaj o alkoholu in njegovih posledicah. — Pijanec se vrača opotekajoč domov in se znese na ženo ali otroke. To ne traja dolgo! Kmalu postane bled in suh, vedno slabši je in potem umre. Stotine je lačnih otrok, ker jim je oče pijanec in zapravlja zaslužek v krčmi. Vsak dan se slišijo govorice, da se je ta ali oni obesil, ali zažgal hišo in to je vse povzročil alkohol! Zato se varujmo alkohola in ne pijmo alkoholnih pijač!

Kos Vladko, dijak klas. gima. v Mariboru

Pijanec

1.

V zatohli krčmi — tam sedi,
Zaslužek svoj zapravlja.
A dan za dnem — vse bolj blede,
sam sebi grob pripravlja.

2.

Doma pa — žena in otroci
raztrgani okrog hodijo.
Za očeta — zdravja vsi prosijo,
toda, pijancu ni pomoči!
Vsak sebi smrt pripravlja,
kdor v krčmi vse zapravlja!

Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru

Dragi stric Matic! Dolgo se nisem oglasil ker sem se bal tvojega koša sedaj sem se opogumil in Ti pišem kako preživljam počitnice.

Jaz Ti odkrito pišem, da se mi nikamor ne ljubi. Peljem se v vinograd pa ne z vlakom ampak s kolesom, ker je v vinogradu sadje se ga najem da me kar trebuh boli pa še domov ga nesem. Če bi ti stric Matic prišel bi Ti prepuštil drevo da bi jedel in s seboj nesel. Kmalu bo grozdje zrelo in Te povabim jesti grozdje.

**Valter Rozman
Celje 4. razred osnovne šole**

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili: Miloš Likar, uč. IV. razr. v Ljubljani, Brišnik Ljubica, uč. III. razr. mešč. šole v Ljubljani, Jurčič Metka, uč. IV. razr. na Brdu—Vič, Milena Lendovšek, dijakinja v Škofiji Loki, Julči Krašovčeva, uč. ? razr. v St. Vidu pri Stični, Makoter Marjan, dijak v Ptuj, Mežek Zvonko, uč. II. razr. mešč. šole na Jesenicah.

Ivan Volk, dijak: Tvojo dopisnico smo prepozno prejeli. Knjigo smo poslali na prvotni naslov.

Franč Gorenc, uč. v St. Rupertu, Metka Jurčič, uč. na Viču: Vajina dopisa je stric Matic na žalost prepozno prejel. Udeležita se novega natečaja.

Kamelja dediščina

Arabeč je umrl in zapustil trem sinovom sedemnajst kamel. Teh sedemnajst živali naj med seboj razdelijo tako, da jih tarejši dobi kolovico, drugi tretjino, najmlajši pa devetino.

Sinovi si niso vedeli pomagati. Kaj naj počne starejši s polovično kamelo, in ostalima dvema pritičejo tudi le ulomki! Šli zatorej pred kadija, pred sodnika, in mu povedala, kako je s to rečjo. Rekel jim je, da jih bo popoldne obiskal doma in rade volje pomagat vse skupaj razvozlati.

Prijezdil je na kameli. Prišel je svojo žival k skupni dediščini. Tako je zdaj stalo na dvorišču osemnajst kamel, ki jih je bilo treba razdeliti med tri sinove. Starejši je dobil polovico: devet lepih kamel, in je bil zelo zadovoljen. Drugi tretjino: šest zdravih živali — kar požvižgal si je od veselja. Pa tudi tretji ni bil nesrečen s svojo devetino, dobil je dve dobri kameli. Ostala pa je še ena kamela in ta je bila sodnikova. Nanjo se je povzpel kadi, ponosen, ker je spet enkrat presodil tako pametno, kakor bi to znal menda malokdo na svetu. A

Manica:

Kaj je imel na glavi

»Očka Komajnarjev, povejte nam po dolgem času kaj lepega!«

»Dobro, pa povem!«

Janez Kozoder je šel v mesto, da si kupi pokrivalo. Ker je imel slučajno nekaj več evenka v žepu kot navadno, se je hotel dobro založiti, da bo vsaj nekaj časa mir. In res, kupil je klobuk, slamnik in še čepico po vrhu. Vse troje je potem nesel v roki. Med potjo je mislil in tuhtal, s čim naj se pokrije.

»Klobuk« — tako je ugibal sam pri sebi — »je najbolj gorak, slamnik je najlepši in najbolj viden, a čepica — ta je pa najelegantnejša. Za zlomka, kaj naj vendar poveznem na glavo...?«

Tako je premišljal Kozoder in še le po dolgem kolebanju se je odločil.

No, otroci, kdo uganе, kaj je imel Kozoder na glavi, ko je prišel domov?«

»Klobuk!«

»Ne!«

»Slamnik!«

»Ne!«

»Čepico!«

»Ne!«

»Kaj pa potem?«

»Kaj neki — la se!«

Oj ti presneti navihaneč, očka Komajnarjev!

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov; az — e — fet — gar — ja — li — mak pa — stru — va — vi 6 besed pomena: 1. delavec; 2. slovansko drevo; 3. reka v Vardarski banovini, desni pritok Bregalnice; 4. kmetško orodje; 5. Noetov sin; 6. pramati, da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol svečano praznovanje, a končne črke od zgoraj navzdol sredstvo, ki poudigne razpoloženje pri takem praznovanju.

Rešitev križanke „Beli lokvanj“

Vodoravno: 1. rt; 3. božur; 6. uk; 7. Vidovdan; 11. rapir.

Navpično: 1. rž; 2. tu; 3. Buda; 4. okop; 5. rja; 8. ir; 9. vi; 10. da.